

EEN MEISJE VAN NA DE SEKSUELE REVOLUTIE

★★★★☆

Diep

Regie: Simone van Dusseldorp.
Met: Melody Klaver, Monic Hendrickx, Stijn Koomen.
In 5 zalen.

Een parelketting. Een overdreven glimlach. Een gevuld decolleté.

Heleen heeft aan details genoeg om te weten wat voor type de nieuwe scharrel van haar vader is. Ze richt haar blik op de ketting, de krullende lippen en de pronte borsten, en trekt haar conclusie: deze vrouw is veel onechter dan mama.

Diep is een zoektocht naar de zin van het leven. Een zoektocht van een bijna 14-jarig meisje, dat worstelt met de vraag wat echte liefde voorstelt, en of seks daarmee iets te maken heeft?

Heleen groeit eind jaren zeventig op, in wat toen een open gezin heette. Wanneer de ouders uit elkaar gaan, vertelt moeder aan haar dochter dat papa niet meer met haar neukte omdat zij het met iemand anders had gedaan. Ook papa had trouwens seks met anderen, in bad nog wel. Seks? Dat is, stelt mama, niets anders dan het eten van een boterham. Moeder: 'Lul in kut. Meer is het toch niet?'

Regisseur Simone van Dusseldorp – zij studeerde 11 jaar geleden aan de Filmacademie af, maakte bekroonde tv-series voor VPRO-jeugd, en debuteert nu in de bioscoop – voorziet haar portret van een puber van een oranje-gele gloed. Die kleuren geven Heleens wereld een verwachtingsvol karakter – zoals een zonnige ochtend de goede zin kan sturen. De film wordt getoond vanuit Heleens perspectief. De beelden

Damien Hope, Melody Klaver en Stijn Koomen in *Diep*.

Melody Klaver als Heleen, een 14-jarig meisje dat zoekt naar ware liefde.

van cameraman Ton Peters zijn reflecties van haar gemoedstoestand; als Heleen verliefd wordt op een Engelse kraker, dan krijgt die jongen meteen iets heldhaftigs. Ook al doet hij niets meer dan blowen en quasi-diepzinnige teksten oplepelen.

Behalve over de overgangsjaren tussen de puberteit en het volwassen leven is *Diep* een film over de gevolgen van de seksuele revolutie. In het scenario van Tamara Bos, losjes gebaseerd op de roman *Het leven bestaat niet* (2001) van Hendrickje Spoor, zijn de volwas-

senen de weg kwijt. Hun leven is een onontwarbare knoop van vrijheidsidealen, eigenbelang, jaloezie, en onzekerheid. Tien jaar na de bloeitijd van het hippie-dom blijkt de gewonnen vrijheid vooral voor problemen te zorgen. Het houvast van de ouderwetse normen ontbreekt, en voor de nieuwe problemen zijn nog geen denkpatronen ontwikkeld. Wil Heleen aan de pil? 'Natuurlijk', zegt moeder, 'ik maak wel een afspraak voor je bij de NVSH.' Een gesprek tussen ouder en kind is er niet bij; vader en moeder hebben genoeg aan hun eigen perikelen.

Diep is een ontroerende, subtiele film, waarin het beeld van de jaren zeventig beduidend minder verleidelijk is dan de retrotrend in reclamefilmpjes en horecagelegenheden wil doen geloven. De eenzaamheid van Heleen – vastgezet in een door Ben Zuydwijk vormgegeven decor van suffige lampen, bruine tegels, en grote koptelefoons dat behendig de kitsch omzeilt – is een voorbode van wat dezer dagen de Hollandse malaise wordt genoemd: als kind van ouders die zich louter bezighouden met zelfontplooiing leert Heleen niets over regels, grenzen en gemeenschappelijk belang. Het enige dat haar over liefde wordt bijgebracht is vaders wijsheid dat nu eenmaal niets blijvend is.

Van Dusseldorp imponeert met haar beschouwende, intieme stijl, die sentimenten onuitgesproken laat. De wereld is de wereld die Heleen ziet. Een wereld zonder gebruiksaanwijzing. Alles kan. Alles mag. Alleen: wie kent de spelregels? Oefenen met tongzoenen is toch iets anders dan een onhandige pummel die boven op je kruipt.

Ronald Ockhuysen

Volkis Kwast
10-1-05